ANY VII.—NÚM. 267 10 céntims BARCELONA, 7 DE JANER DE 1914

PATUFET

—Noi, m'han dit que't vares tirar una planxa.
—Dora, no ho creguis.

R. 398,651

TEATRE NOVETATS

Grandiós èxit de la companyia de sarsuela i opereta, que dirigeixen

AMADEU VIVES Y PEP BERGÉS

TIVOLI: CIRCO EQÜESTRE

Gran Companyía Internacional Eqüestre; Gimnàstica, Acrobàtica, Còmica i Musical

ALCAZAR ESPAÑOL

...nió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia i nit

Exit verdaderament grandiós

LOS MARY-TITO

TEATRE ARNAU

Companyía de sarsuela castellana y valenciana

Iturmendi, Sanchez y Picher

—— Dijous Gran vetllada valenciana ——

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda — El Rei dels Music-Halls

30 SENSACIONS ARTISTES 30

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure — Restaurant a la carta — Butaques gratis

Articles per a tota classe de Sports

Pilotes

Tunmer Special

RONDA SANT ANTONI, N.º 59

Pera ostres fresques i demés mariscs

EL CANTÁBRICO

Santa Ana, 24

Obert día i nit

DEMANEU "ANIS PAPITU" I LICOR "ORO LÍQUIDO"

Casa Bastida

Passeig de Gracia, 18

Única casa que ven les últimes creacions de París i Londres a preus incompatibles. Trajos i abrics de corte anglès i teles de gran chic a 25, 30, 35 i 40 pessetes les més superiors. Una capsa contenint 6 colls i 6 punys 2'75. Barrets anglesos a 4'95, gorres angleses a 2'95. Enviins la seva direcció i rebrà un Catàlec amb mostres i figurins i un sistema especial que li permetrà pendres la mida a vostè mateix; adjuntant un segell de 0'15 ptes. s'incluirà un centímetre.

Marcelino Albiol

Fabricació de lámpares pel gas i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plassos

—— PORBRT, 42 ——

PITS

Desenrotllo, bellesa i enduriment, en dos mesos se consegueixen amb les *Píldoras Circasianas del doctor Ferd. Brun, de Berlín.*

Vintidós anys d'èxit constitueixen sa millor propaganda.—6 pessetes l'ampolleta.—Alsina, Passatge del Crédit, 4; Ferrer, Princesa, 1; Oliver, Hospital, 2; Segolá, Rambla de les Flors 4, y demés Centres d'Específics. Enviar 6'50 pessetes en sellos a J. Pous Arxer, Marqués Duero, 84, pral., i se rebrà reservadament certificat

Almanac del "PAPITU"

1914 = Acaba de sortir

ANY VII.—NUM. 267

BARCELONA, 7 DE JANER DE 1914

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre. . . . . Ptes. 2
ESTRANGER, » . . . . . » 8
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's retornen els originals.

PAPITU

FULLES D'ESTATUA

FACECIES, DE POGGI

D'UN PAGÈS QUE PORTAVA UNA OCA A VENDRE

Un jove pagès anava a Florencia a vendre una oca; una dama aixerida que va veurel, li preguntà, per riure, el preu de la seva oca, i aquell li respongué:

—Molt fàcilment la podeu pagar.

—Què vols dir amb això?—replicà la dama.

—Amb una sola vegada—afegí el pagès.

—Bé estàs prou de broma—feu llavors la dama;—emperò, no obstant, vina a casa meva i potser ens entendrem.

Arribats a casa, el fadrí no volgué variar el preu, i la dama se resolgué a acceptar-lo. Mes, com que de la disputa li'n tocà an ella anar dessobre, quan reclamà l'oca, el pagès feu l'orni, tot dient que ella no s'havía sotmès. Tornaren doncs a fer el bell jòc i el jove se portà admirablement. La dama reclamà de nou la oca; el pagès s'hi negà de nou, al.gant que havíen fet simplement les paus. La discussió anava perllongant-se, quan el marit tornà a casa i volgué informar-se de lo que's tractava.

—Tenía jo ganes—li digué la muller—de donar-te un bon àpat i, per culpa d'aquest maleit, no podré fer-ho. Havíem fet el tracte de vint sous i are muda de parer i reclama el doble.

—Còm!—digué llavors el marit.—No faltaría sinó que per tan poca cosa deixéssim de fer el bon àpat. Aquí tens els quaranta sous que reclames!

El pagès s'en anà, després d'haver-se aprofitat de la dòna i del marit.

D'UNA DÒNA QUE FEU VEURE QUE ERA MIG MORTA

Un bon home de montanya sorprengué sa muller en flagrant delicte amb un seu veí. La dòna, al veure's sorpresa, feu semblant de desmaiar-se i se deixà caure a terra, com un còs mort. El marit s'hi acostà, cregué que sa muller se moría, i tot plorós començà a fer-li fregues. Ella, com si tornés en sí, entreobrí poc a poquet els ulls.

El séu marit li preguntà aleshores què li havía passat, i ella li digué que havía estat presa d'un fort esglai; per sossegar-la, l'imbècil del marit li prometé tot quant ella desitgés i ordenés.

—Jo vull—digué ella—que facis jurament de que res has vist.

—Ho juro—s'apressà a dir el pobre home.

En el mateix instant, desapareixeren tots els mals a la dòna.

Anunci

D'un diari local, en la secció d'anuncis:

«Viuda joven, con bonito mobiliario en un principal, ofrece habitación para caballero.»

TEATRES Y CONCERTS

LICEU.—*Parsifal*.—Tots els elogis que's facin an en *Volpini* son curts. El *Parsifal*, que s'ha posat en el nostre Gran Teatre, és un orgull per Barcelona. No's pot demanar mes rumbo i riquesa. Per això hem de dir que'l primer aplauso tenim que donar-lo a l'empressari. No volem ressenyar l'òpera doncs per l'argument que publiquem, clarament se desprèn lo bé que la comprenem. Anem doncs a l'interpretació. En primer lloc, posarem a quatre persones: El mestre *Beidler*, que és l'arrendatari de l'èxit Wagner. *Kolosal! Admirable!* Després, l'extraordinaria *Margot Kafial*, que es la primera i única artista veritat wagneriana que hem vist a Barcelona. La seva *Kundry* és incomparable i el seu triomf ha sigut xardorós e indiscutible. Nostre paisà *Paco Viñas*, va fer-nos un impecable *Parsifal*, ple d'unció, beatificació i puresa. Pot restar-ne ufanós en *Viñas* del seu èxit, doncs se l'ha guanyat amb justicia. Del *Gurnemanz* den *Bettoni*, tothom ne parla. Es de lo més meravellós que hem vist a les taules. L'expressió, el gest, la veu, la dolcesa d'esperit del gran personatge wagnerià, ha sigut encarnat amb gran maestría per en *Bettoni*. En *Formichi*, molt just i artista en l'*Amfortas*. En *Pacini*, en la perillosa part de *Klingsor* justíssim de veu i expresió, donant-li gran caràcter al personatge. Pot estar ne ben content. Molt bé en *Giraldi*. Les deficiencies corals i de les nenes flors, que's notaren el primer día, foren assegurades en la segona representació, que ha resultat impecable. Aixís ho reconeixen tots. Nostra enhorabona als pintors *Vilumara*, *Moragas y Alarma* i *Junyent*, que han mantingut la fama escenográfica barcelonina, aixís com també elogiem en gran manera els figurins den *Jandro Soler*, fets amb l'art i valentía comuns an aquest artista. En dues paraules: *Parsifal* s'ha posat en escena amb pintors de casa nostra, als que ningú de cap banda els hi té que donar lliçons. Hip, hip, hurra!... Ah, un altre elogi! Finalment, ha desaparescut aquell horrible teló de boca del Liceu, essent substituit per una senyorial cortina de vellut. *Parsifal*, serà vist per tothom que tingui bon gust!

—Li agrada aquest goç?
—Sí, però m'agrada més aquell tant pelut que li vaig veure l'altre dia.

COSES QUE'S FAN

El PAPITU, fa fortuna;
els toca-tardans, fan tart;
moltes dònes se fan monyo,
se fan truites i's fan sang;
hi ha jovincels que fan goma;
el PAPITU, fa *risar*;
els fantasmes, fan... tasmegen;
els *mangueros*, què fan?: fang!
i el PAPITU fa tirada
més llarga del *rigular*.

Els farandulers, fan... farries;
els hàbils llauners, fan... als;
els maniquins, a les tendes
fan de cos, i no és estrany;
el PAPITU tot fent broma,
lo que no fa son badalls;
an el «Ideal», Fan... tomas,
fan gresca els morigerats,
i els corridos des... fan coses
amb gran potencialitat
(es un terme que are s'usa,
que vesteix (!) i durarà
mentres hi haja homes i dònes);
els solfistes fan sol-fa.

Jo, a casa, els hi faig la llesca
(s'entén, la llesca de pa)
quan és l'hora de les vesses,
a mos estimats xavals;
i are, aquí mateix, faig *mutis*,
doncs no és cosa d'abusar;
que si'm deixen fer romanso,
no acabo d'aquí a trenta anys!

De Sant Feliu de Guíxols

EN el pressupost per l'any 1914, l'Ajuntament d'aquella xamosa ciutat ha cregut necessari introduir-hi un nou impost que grava la llet en 2 cèntims per litre.

Naturalment, essent aquest article un dels més preferits, desseguida que la nova s'ha fet pública els comentaris han sorgit tant espontanis com papitescs.

—Els lleters—deia un—aviat ho tindràn arreglat: apujaràn desseguida el preu de venda.

—Impossible—contestà un segón—perque tots coneixem, cas que això arribi, la manera de fels'hi baixar.

La bomba

A una familia distinguida, i domiciliada a Gracia, li ocorregué un fet molt maco, digne d'explicarse.

La familia està composta de marit i muller i un nen. El senyor es molt respectable, la senyora es més respectable encare, però té un tipet molt caiò; el nen té uns sis anys i és bastant aixerit.

Fa pocs dies varen baixar a Barcelona, a compres, la senyora i el nen, i passant per davant de «El Siglo» varen entrar-hi per a adquirir algún objecte; com que s'esqueia en la tarde d'un dijous i regalen bombes a la quitxalla, també ne donaren una al nen.

Ja tenim a la senyora i al nen cap a casa a preparar el sopar.

Un cop a casa, el nen començà a jogar pel pis amb la bombeta, fins que arribat el séu papa i després de les caricies de reglament, se posaren a sopar.

El nen jogava en la saleta a l'anglesa, habitació dels séus pares, i per a sopar va tenir de deixar la bomba, i amoïnat perque li fugía fins al sostre, va ficar-la dintre la tauleta de nit.

Després de sopar, tothom a dormir.

Sobre mitja nit més o menys, la senyora tingué d'aixecarse, per una necessitat urgent, i a l'obrir la tauleta de nit la bomba del nen va escapar-se, volant per la sala.

En el moment que la senyora saltava del llit, el marit va despertar-se, i amb una curiositat molt natural va mirar lo que feia la seva esposa, que per cert era sorollós; va aixecar-se del llit mig adormit, i vegent la bomba que amb tota pausa anava movent-se per l'espai, agafà el sabatot i amb tota l'ánima li donà un cop i... puff! la va reventar.

I girant-se tot esverat a la senyora, que restava sorpresa del susto, ell li va dir:

—*Quina cosa més extraordinaria! Mai havia vist que volessin i tinguessin pell!*

Te ráó

N francès, desitjós de conèixer el menjar espanyol, va buscar dispesa en una casa particular d'una ciutat andalusa, calculant que aqueixa era la millor manera de saborejar-lo.

La dispesera, que era una dòna molt ben disposta i salamera i tenía moltes ganes de servir al estranger, li va dir que no's preocupés del menjar, que ella li presentaría uns plats molt esquisits *que sabrían a gloria.*

El bon francès, cansat de la xupadura del espàrrec, plat predilecte del séu país, apurava amb dalit i fins repetía tots els plats que li presentava la seva dispesera, que per no desmentir l'adagi de *contigo pan y cebolla*, cada moment li donava la ceba guisada amb aqueixa gracia que *jace gorver locos a los probes mortales...*

Però tant ne va abusar que'l pobre gabaig, a pesar de la seva bona voluntat i de lo molt content del treball de la seva dispesera, va tenir de renunciar perque la seva salut se'n ressentía, i un jorn li va dir:

—*Señoga, me magcho a mi país.*

—*Por qué se marcha uzté cabayero?*

—*Porque aquí sefolla por la mañana, sefolla por la tarde y sefolla por la noche, y yo ya no puedo más.*

Motius d'Olesa de Montserrat

A cal Parronero, a cal Mata-pares, a cal Regané, a cal Llop, a cal Pil-lí, a cal Garropau, a cal Ganso, a cal Tit, a cal Maions, a cal Bledes, a cal Xambó, a cal Paposties, a cal Pelacristos, a cal Petabraços, a cal Retxotxo, a cal Missaire, a cal Xeco, a cal Matetes, a cal Camises, a cal Ros de la Xata, a cal Pipes.— A cala Pallera, a cala Teteta, a cala Venta, a cala Jepona, a cala Batres, a cala Parerona, a cala Lleona, a cala Guineu, a cala Pinta-custodies, a cala Serona.

Un pagès

N un teatre d'una població quin nom no recordo, una secció d'aficionats va representar una obra d'un autor local, que, per lo mal escrita i xavacana, tot l'auditori, els uns enraonant i la majoría dormint, no va parar mica d'atenció en lo que's representava.

A l'acabar la representació, un pagès que's trobava al costat de dos senyorets i que havía seguit amb molta atenció el curs de l'obra, va posar-se a picar de mans amb tota la seva força.

Un d'aquells senyorets, al veure de la manera que'l tal pagès picava i creient que potser era la primera vegada que veia teatre, tocant amb el colze al del séu costat bo i fent-li l'ullet, se va dirigir al pagès dient-li amb to de mofa:

—Us ha agradat, oi?

—I ca, home—feu el pagès;—si això no val res.

—I doncs, com és que piqueu tant fort?

—Ho faig per a despertar als que dormen.

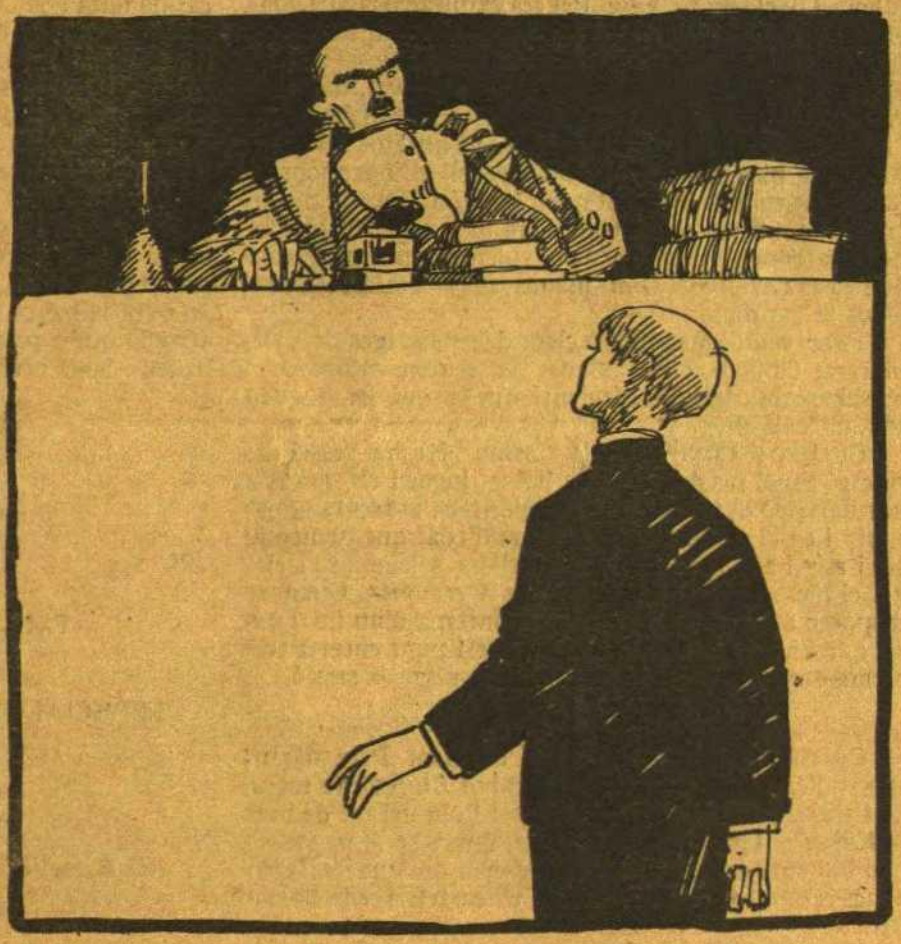

El mestre.—Adam, tenia apellido?
El deixeble.—Sí, senyor, se deia Pérez, perque Déu li va dir al expulsar-lo: «Perecerás».

ARGUMENT SENSACIONAL

PARSIFAL

festival sagrat de don Ricart Wagner, que té una durada de sis hores de musica, o siga, triga a finar lo mateix que de Barcelona a *Vernet-les-Bains*.

ACTE PRIMER

CUADRO PRIMER.—*El pantano de Vallvidrera.*—Un senyor que'ns recorda per la barba l'anunci de *¡No más callos!* i que per més senyes se diu *Gurnemanz*, desvetlla a uns jovincels radicals, convertits en burots pels regidors lerrouxistes.—A totes aquestes, apareix una tal *Kundry*, espellifada i bruta, que a jutjar per lo que diu, ens enterem de que captava a la porta de Betlem i que per no ingressar en l'Asil del *Parque*, se les ha guillades. Aquesta desventurada, entrega unes herbes curatives an en *Gurnemanz*, per lo que's desprèn que la pobre és una herbolaria fracassada.—Pel fons, arriba en una llitera malalt i nafrat (per no dir que pren el 606), el president del Casino de la Rabassada del *Gral*, el senyor *Amfortas*, acompanyat de *varios socios*. El malalt se queixa, i com més aviat fa nosa que altra cosa, se l'emporten. Resta sol en escena *Gurnemanz* amb els joves burots, i com que aquells li pregunten com va anar això de la *cogida* d'*Amfortas*, el vell de la barba se disposa a contalshi el *cuento*. La *Kundry*, pensa amb sobrada raó, que'n té ben bé per tres quarts d'hora i decideix *fer guix*. Per les explicacions que dóna el vell, molt llargues de contar, posem en clar que prop del Casino del *Gral* s'ha establert una sucursal de cala Brígida, regentada per un arcabot mitgeval, nomenat *Klingsor Tarragada* (a) el *Cubano*. En aquella casa, l'*Amfortas* hi va deixar-hi la salut, els quartos i li varen pendre la pica den Badila i un aparell d'ingeccions.—Se senten crits i entra detingut *Parsifal*. Passava contrabando, i el tal contrabando era una oca del sortidor de la catedral. Primerament el volen detenir, però com que en el Casino del *Gral* manca un *groom*, el *Gurnemanz* se l'apropia.

Panorama.—Magnífic reclam dels paisatges de Vallvidrera, Tibidabo i Rabassada. Se senten campanes i no saben aon. Indubtablement, que'ls qui les toquen son uns *loca* idem.

CUADRO SEGÓN.—En ple Casino. Hi ha sessió de ruleta. En el pis de la planta baixa, juguen els grans a la ruleta; en el primer pis, els jovincels, al trenta i quaranta i en el segón pis, els menors d'edat que juguen al set i mig i a la *mona*. Amb uns chors solemnials, s'elogia el jòc. *Amfortas*, fa de banca i *croupier*. Quan se disposen a jugar, se sent una veu interna d'un tal *Titurel* que diu: «Cent peles al 36!» Aquest punt encerta tres plenos seguits i quiebra la banca. Se plega la sessió.

ACTE SEGON

CUADRO PRIMER.—El castell de Sant Pere Màrtir, abans d'ésser enderrocat.—L'arcabot *Klingsor* fa fortuna i fregeix una caldera de *churros*. Puja del pis de baix la *Kundry*, fent uns grans crits, doncs se li ha vessat l'oli bullent a la ma. En *Klingsor* li diu que s'arregli, doncs falten *niñas*. Desapareix el castell i ens trasladem al

CUADRO SEGÓN. — Invernadero de la casa.—*Niñas* de totes edats, tipus, especialitats que volen fer a *Parsifal*, que és al fons. Aquest, sembla que vol caure, però no's deixa conquistar tant facilment, per allò de «que un hom sempre té que fer-se valer.» Quan *Parsifal* comença a estar-ne tip de les nenes, sent que'l criden. Se tomba i, mare santa! la *Kundry* de pontifical. Ningú diría que és aquella esgarrapa-bròquils que en el primer acte cullía bolets.

Kundry vol fer-se al noi, però aquest, quan ja està a punt de carmetlo, sé recorda de lo que pateix *Amfortas* per no tenir continencia i diu, en una frase musical: *Naranjas! a mi, no m'enreden!* La *Kundri* se posa feta una fera. Surt allò de florero! i suat! i als crits que fan entra en escena *Klingsor*, el senyor *damo* de la *Brígida*, li engega la llança den *Badila* pel cap, el noi se la queda i per sobirà art d'encantament l'invernadero amb els seus reservats s'en va per terra i allò queda convertit en els deserts terrenys de la Reforma, Gran Via A.

ACTE TERCER

CUADRO PRIMER.—Alrededors de la font de la *Salamandra.*—*Gurnemanz*, en el seu hort, cull caragols. Se presenta *Kundry* amb trajo de drapaire. Ha vingut a *menus*. Ademés, d'un tanto la varen deixar muda.—Arriba *Parsifal* vestit de manaba. Pregunta a *Kundry* per on se va al casino. Aquesta fa signes. *Parsifal* fa l'elogi de la dòna que no parla i en venjança de lo que a càn *Klingsor* li varen fer parlar, se fa tallar els ulls de poll per la dòna. Una vegada els peus arreglats, cap al casino falta gent.

PANORAMA.—Camí de la Rabassada, vist des de Rubí i Sant Cugat.

CUADRO DARRER.—El saló del casino, en dia de prohibició gubernativa. No's *pasta*. Surt *Amfortas* amb el seu seguici. Fa mala cara. Resignadament declara que les coses vénen *Amfortas* i *mal dadas*.—Arriba *Parsifal* amb la dòna i el vell de la barba. Porta el permís per a jugar, la pica den *Badila* a la que afegeix en la punta una xeringui'la d'inyeccions. Li dóna una banderilla de mercuri a *Amfortas*, aquest queda curat, *Parsifal* obra la banca pel seu compte i del cel devalla un aeroplà que a primera vista sembla un ventilador. Tots baden i bona nit i bona hora.

Anuncis

«TALLER DE COMPOSTURAS

y a la medida

ESPECIALIDAD EN PIEZAS INVISIBLES

Parches americanos.»

***

«Elaboración de toda clase de trabajos en leche»

***

«Se proporcionan didas y criaturas.»

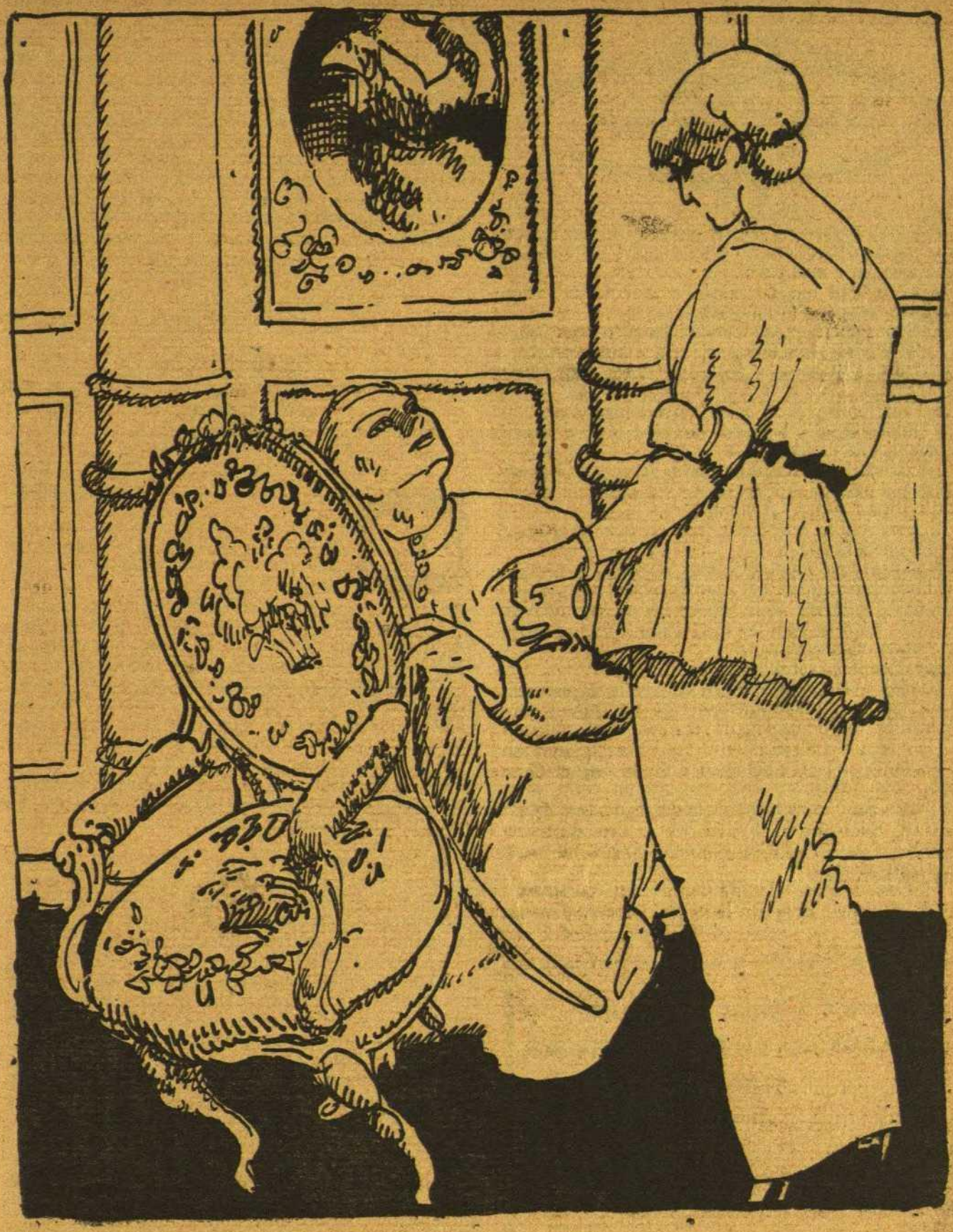

—Per a més seguretat, l'encolarem per darrera.

Podem dir sense por d'esser desmentits que la setmana passada Barcelona no s'ha aixecat del banquet només que per a ajeure-s'hi.

Això ha sigut una continua bacanal pacífica amb intermitencies per a íntimes exhalacions.

El Sant Diumenge, que durant les altres setmanes de l'any té una gran importancia, en aquesta setmana passada ha sigut un dia vulgar. Les altres festes l'esborraven.

Sabent l'importancia que'ls barcelonins donem al Sant Diumenge, es compendrà molt bé la que tenien els passats dies de festa.

La setmana dels tres dijous no té res que veure amb la setmana passada, que ha sigut per a nosaltres la dels set dissabtes i la dels set diumenges.

El barceloní ha celebrat! I quan el barceloní celebra, creguin que'n fa feina.

Nosaltres, que com a cronistes i aficionats hem seguit d'aprop tot aquest bat-i-bull de Nadal a Sant Esteve, Cap d'any i els Reis, no sabem on som ni allà on anem; les cames ens fan figa, tenim la llengua bruta i una basca ens toca a l'altra.

Set dissabtes i set diumenges!

Es molt aviat dit però ningú sab lo que representen.

Ens cab la satisfacció de poder dir amb tota la boca que hem fet tot lo que s'ha de fer quan se celebra.

Hem menjat amb gana atraçada, hem begut amb set de camàlic a l'istiu, hem pait amb la calma de les serps, hem disfrutat com disfruta un poble jove. D'aquests set dies de benestar i set nits de ben folgar ens en recordarem tot l'any que hem començat i les repetirem l'any que ve i d'aquí en molts anys si no tenim cap desgracia.

Amb aquest Nadal, aquest Cap d'any i aquests Reis hem enterrat definitivament les velles costums d'aquestes diades.

Gran i galant concurs

DE "PIROPOS", EN CATALA PIROPS

Primer premi: **25 pessetes** al millor pirop.

Segon premi: **10 pessetes** al que'l segueixi en ordre de mèrit.

Clausura el 28 de febrer vinent

LA REDACCIO

Res de fer rajar el tió, ni jugar al quinto, ni fer pessebre, ni cantar els goigs de Sant Prim, ni anar a la missa del Gall. Res de ranciors!

Tot nou, flamant; res familiar. Tot al foyer, al restaurant o al bell mig del carrer, que'ls angels també hi canten.

Aixís demostrem els barcelonins ésser gent forta d'esperit, que vivim de cara al temps, que l'alegría és en nosaltres com el nas a la cara i passant els dies en la platxeria, anem fent anys sense que'ns en adonguem.

«Qui dia passa, any empeny» i per a passar-lo lo millor possible i esperar-ne d'altres amb aquella alegría, repetim la copla ja famosa entre'ls barcelonins del 1830:

«Carnestoltes, quinze voltes,
el Nadal, de mes en mes;
tots els dies fossin festa
i la quaresma mai vingués.»

L'istiu a fora

La senyora Dominga no tenía la noia gaire bona. El metge li va recomanar allò que's recomana sempre: una temporada a fòra.

La senyora Dominga, mai se n'havía vistes de més fresques, ella que no s'havía mogut mai de Barcelona i que només de pensar que se n'havía d'allunyar quatre passes ja li venien tots els mals.

Però el problema encare era més complicat Suposat que haguessin sortit d'aquesta urb grandiosa, aont aniríen a parar? Quin poble sería el millor? Quins aires probaríen a la noia? Aont sería la vida més barata?

Pregunta a l'un i pregunta a l'altre: la senyora Dominga anava sabent geografía de Catalunya sense saber ben bé aont queien els pobles de que li parlaven. La Garriga, Rivas, Caldes, Caldetes, Mollet, Sant Cugat, La Rabassada, Sitges, etz., etz.

Un dia la senyora Dominga va trobar al senyor Papell, que era un home que ell sempre havía estat bó, però els de casa seva havíen tingut totes les malaltíes i naturalment havíen seguit mig Catalunya per anar-seles curant i poder allargar aquesta trista vida.

El senyor Papell li va anomenar una pila de pobles, de tal manera que la senyora Dominga amb un cap com un bombo va pensar: —Uuil uil que pobles anomenes! I no va poder treure l'aigua clara de quines aigues eren les més bones per la seva noia.

Un dia el cabrer que'ls hi servía la llet va ser degudament interrogat, perque els cabrers, especie de pastors trasplantats a ciutat, acostumen a saber quins son els pobles més bons per anar a passar l'istiu.

El cabrer desseguida li va dar un camí. Ell sabía un poble: era el poble d'allí ont era fill.

—Un punt de primera—li va dir,—tant de primera que'm sembla que per la salut no hi pot haver millor. Miri si ha de ser bó, que allí hi ha una fàbrica de productes químics que surteix a totes les farmacies de Barcelona.

Cada un té les seves

En un despaig de l'ensanxe passà un cas l'altre dia, que vaig a contar-lo.

Se presentà a cobrar un compte un cobrador d'una casa de banca. Entregà el rebut a un dependent, i al poc rato sortí el caixer i li digué: —S'haurà d'esperar fins a les onze.

—Fins a les onze? respongué el cobrador. Doncs miri que és una llauna. Porto tants comptes per aqueix matí! Si fos tan amable de pagar-me desseguida?

—Ja li he dit que fins a les onze no's paga.

L'home quedà refunfunyant i dient mal del caixer, fins que aquest, donant-s'en compte, li replicà: —No cal que remugi, que no li pagaré; estic dintre la regla.

A lo que respongué l'aludit cobrador:

—Així, dispensi, i si el mes vinent tinc altres comptes a cobrar, ja procuraré vindre uns dies abans.

♣ ♣ ♣

L'humor anglès en els anuncis

Un estimat amic nostre que fuma amb pipa, en el bon sentit de la paraula, ha trobat les següents instruccions en un paquet del tabac anglès marca *Les tres monjes* que usa per a les seves pipades:

To enjoy «THREE NUNS» thoroughly, DO NOT RUB or TEASE it out, but place it in the pipe, a little at a time, and press gently down.

Que traduit literalment diu:

«Per a disfrutar de *Les tres monjes* (marca del tabac) completament, no deu refregar-se ni manosejar-se: sino introduir-lo a poc a poc i apretar-lo suaument cap al interior.»

Al interior de la pipa. Ja'ns entenem. Però ens agrada la manera de dir-ho.

El testament

Un notari i un metge se troben en una reunió d'amics a casa d'una familia aficionada a donar vetllades.

El metge diu al notari: —Ja ho veu, senyor Rafecas, ja ho veu com s'ha mort D. Sebastià.

—No m'en parli —diu el notari— quina bona persona ni havía de don Sebastià!

—Jo, l'he visitat fins a última hora.

—Sí, ja ho sabía que vostè el visitava.

—Què li va dir quan va fer testament?

—Me va cridar per fer testament abans d'anar-lo a avisar a vostè.

Un intelectual

Som a la torre. Ella, la senyora de la casa, broda. Ell, el marit, llegeix el diari. Tot d'una, el senyor Canons, o sigui el marit, deixa el diari i seriosament diu:

—I quines noticies més endarrerides que porten els diaris!... Fíxat, el folletí que estic llegint passa en els temps de Napoleó Primer.

El senyor Canons—cal advertir-ho,—és soci de l'Ateneu.

Motius d'alguns vaquers de Barcelona

El Robacols, el Girapells, el Petafí, el Torero, el Kiosco, el Llimpia-botes, el Foronda, el Catarí, el Josepás, el Xec, el Ranxero, el Garrell, el Ton del Parque, el Dones, el Valencià, el Sant, el Daxa, el Vermell, el Ros, l'Avellanet, el Policía, el Municipal, el Biberón, el Pobre, el Drapaire, el Picardía, el Todo Pan, el Capellanet, el Sagristà, el Bocanegra, el Mitja-pussa, el Carlí, el Cap-gros.

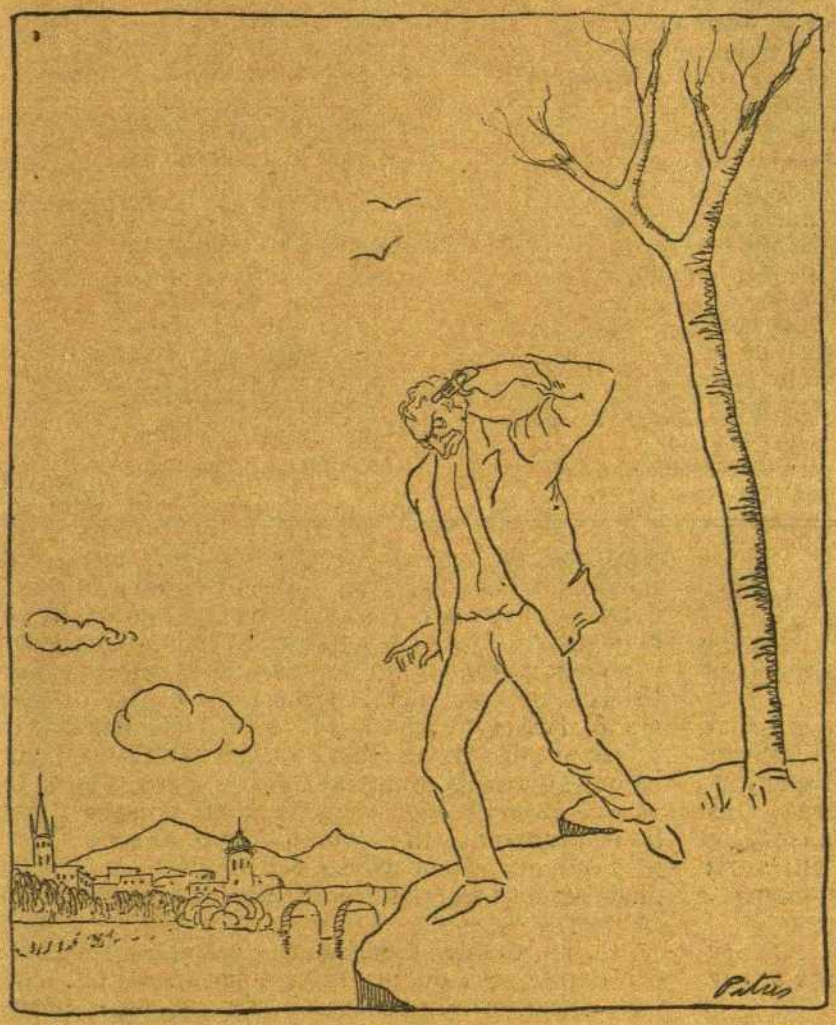

—Any nou, vida nova.

CARNET DEL "PAPITU"

Setmana de fret i vent
va ser l'última setmana,
impropis d'un poble ardent
com la terra catalana.
Menos mal que a Barcelona
mai li falta algún indret
per anâ a passar l'estona
a aquell que's pela de fret.
S'hi troba tot lo precís
per fugir del fret glacial:
hi ha cases de compromís,
amb calefacció central.
I com si això no fos prou
per entrar en reacció,
la mar de balls per any nou
van augmentar l'escalfô.
A la «Bohemia», en Bastida
el ball del brindis va dar
i a la primera *embestida*
diu que tothom va brindar.
Quin *ganado* més castiç!
I renen *varas* sense pôl
Algú en clavà cinc o sis,
que és molt per un *picadô*.
Pro al final de tots els balls
no s'ha pogut inquirir
el número de *cavalls*
que a la festa van sortir.
Ball *du Raisin* a câl Iris,
amb moces que busquen sòrt,
que és millor que no les miris
si no vols patir del cor,
perque son mitges cocots
que sols busquen un *incauto*
i se riuen dels xicots
que no les porten en auto.
Una orquesta numerosa
tocava amb gust exquisit,
dirigida per Tolosa,
un repertori escullit.
Rigodons amb canonades
com si fossim a Melilla
i americanes gronxades
al istil de la Bombilla.
En el *Bosque* un altre ball
per commemorà l'any nou;
vaja, un tip de fregar l'all
d'aquell modo que commou.
Se va imitâ una nevada
a les dotze, de la nit,
que va se una gran pensada
d'algún ingeni atrevit.
Perque semblava talment
que la neu del cel venía;
i a les dotze, francament,
la vinguda's comprenía.
Al saló *Venus Sport*
els Novells de Sant Medí,
van donâ'l ball de la Sort
amb xicotes à desdî.
A tot aquell que va a *Venus*
recomanem que procuri
que no hagi d'anâ a lo menos
a fer un viatje a Mercuri.

***

L'última sessió
del Ajuntament
del any noucents tretze
va ser colossal.
«No volem tarugos»
va dî un concejal
i's va armâ un escàndol
al Saló de Cent.
No volguer tarugos
no ho trobo en certat,
perque considero
que a la població,
lo que li fa falta,
per ser lo millô,
es precisament
bon *entarugat*.

***

Se va estrenâ al Liceu el «Parsifal»,
òpera original
den Wagner que al cel sía,
amb *lleno* colossal
lo mateix en el palco de la Tía
que en els demés indrets del gran local.
No os parlaré de l'obra wagneriana
perque es del'incumbencia d'uncompany,
pro os diré que hi va anar tota la plana
major de l'elegancia catalana
amb l'artístic afany
de començâ'l nou any
saborejant la musica galana
del gran mestre alemany.
Quin bé de Déu d'escots i de toilets
lluíen les mamàs i damiseles,
i quina profusió de colorets
duia la gent de peles!
Semblava que els pinzells den Vilumara,
den Moragas i Alarma i den Junyent
haguessin fet paisatges a la cara
de tota aquella gent.

***

Diuen que en Lerroux ha dit
que s'en ha anat a Madrid
per provar que està empipat
amb l'arcalde, que ha donat
un xasco an el seu partit,
perque al fê'ls nomenaments
dels tinents
sols votà als regionalistes,
com si'ls pobres lerrouxistes
no fossin de carn i òssos
i no'ls tinguessin tan grossos
els desitjos de vetllar
pel poble que'ls va votar.
I amb molta formalitat
ha promés
com aquell que no diu res,
que si l'arcalde citat
segueix la parcialitat
haurà de fê'l determini
de retirâ'ls concejals
que te baix el seu domini
dintre del saló de Cent;
m'hi jugo catorze rals
que els regidors radicals
no deixen l'Ajuntament.

SPORTS

Un xic de cada cosa

Res: lo de sempre. La gent del foot-ball s'ha cregut que no hi ha en el món res més substanciós que la pilota, i vinguen batusses!

Si no fos per uns francesos de París que a càn «Barcelona» van demostrar lo que saben, aquesta setmana els en diría ben poca cosa, perque allò de l'«Espanyol» i l'«Uni» del passat diumenge va esser cosa freda i sense substancia. L'afició va anar-hi a falta d'altra cosa, i va sortir badallant. Van guanyar els uns i els altres van perdre i en Grapa va lluir-se i en Puntas va anomenar l'ou dotze vegades.

Van celebrar-se uns noucents partits més, sense pena ni gloria. Aquest excés de producció mata a la industria.

Els francesos del «Cercle Athletique» van veures les cares, dos cops, amb el «Barcelona». A París, tenen certa anomenada i fins algún cop han sigut els amos. A casa... Bé! val a dir-ho! A casa som uns trumfos, i no hi ha qui hi pugui. Els «tramendus» parisencs, amb internacionals i tot, van rebrer dos dies seguits, amb la conseqüent satisfacció dels socis del «Barcelona» (la meitat del cens electoral). Al anar-sen cap a la Ville-Llumeniere, no s'en sabíen avenir d'haver rebut i van invitar als «azul grana» (que diuen els cronistes) a anar a París, a fer la revanxa. El «Barcelona» està preocupat, no sabent com fer-ho per a endursen als vuit mil i pico de socis.

I com que varem acordar que'n sabem molt, prou pilotaperara, i a parlar dels altres rams que a Barcelona es toquen.

Els tenistes del «Sportverein» van apostar amb els del «Barcelona» a qui manejava millor les pilotes, i davant de moltes misses i nenes rósses, van fer la demostració.

En Witty i en Sagnier van lluirs-hi de debó. Davant d'ells tothom tingué que abaixar-se. Un dels jugadors va fer el comble del jòc. Va fer-se un «set» als pantalons. Sort que'l «court» es llarg, i no va veures res.

A n'el Condal, els nois de la Reial, van fent el seu Campionat, a deu cèntims l'entrada, que paguem religiosament. Aquest any els pinxos son en Gamboa i en

MESNIER, Capità del «Cercle Atlétique»

Rovirosa. Un dels partits el van guanyar l'Arana i en Siqués. Si que's casual!

Els del Marítim van regateijar per la Copa Comité. El jurat va cantar el «ven y ven» mes el vent no va venir i a vuit metres per hora els balandres van correr (es un dir!) la proba. Un barco s'hi va atravessar i tot va ser fer barrila. L'Asphodel va tardar tres quarts i mitg en correr el triangul. Bé! això no es res si tenen en compte que la Fera d'en Mas va tardar dos hores i mitja. «¡Vertiginosos!»

Els de cà la Familia, estàn per la corredissa i van fer el Campionat. Eren 21 i van arribar 21, gairebé en un grapat. En Toló, que «tó lo gana» va arribar primer amb l'Arcalde al darrera. Un éxit més dels helènics.

I deixem al tinter mil cosetes més, per mandra, res més que per pura mandra.

DE CALA VILA

EN DESSY MARTOS

Començarem per a parlar den Dessy, perque és un dels que muden més al nostre Consistori. Ve a esser com si diguéssim el «dandy» de la colla. El dia de la constitució del nou Ajuntament, va fer sensació. Amb dir que fins en Muntanyola i el fiil del duc se'l miraven amb envejal Allò és saber portar el frac i saber bellugar-se a dins.

En Dessy és amic de don Lacandru, però amic a proba de desenganys, perque mireu que li ha fet gruar el tant desitjat carrrec! Per aquella amistat o aquesta esperança en Dessy ha fet mitins com un vulgar Ulled, i s'ha barrejat amb el «bajo pueblo» amb perill d'embrutar-se el trajo de panyo inglès i desfer-se la ben planxada clenxa.

Quan parla, adopta actituts tribunicies, d'una severa elegancia. La seva cara de lord britànic, afeitada a repel, adquireix un rictus característic, entre rialla mofeta i contracció nerviosa. Un no sab si se'n fum o fa ganyotes. Es eloqüent i té sentit pràctic en totes les seves accions Parla castellà amb ceceo andalús i es advocat... del municipi.

En Dessy, abans que tot és un humorista. Per ell, tots els moments de la vida, fins els més tràgics tenen un fons irònic o conviden a una franca rialla. En el moment de la presa de possessió, s'enfumía den Pich, sens fer esment de la solemnitat de l'acte.

Volía ser «quefa» de minoría i no ha sortit amb la seva, i are, filosòficament, es venja enfumentsen den Pich i sa oratoria.

Es en Dessy Martos un dels que faràn rotllo i ens daràn feina. Trobarem en ell una font inagotable de detalls per malparlar dels seus companys de Consistori i d'aquí uns quants anys, quan seguint la seva carrera política representi en l'Ajuntament als conservadors o als jaumistes, recordarà aquest período, per ell d'iniciació, amb una rialla més, de les seves fresques i papitesques rialles.

***

La fi del passat Ajuntament no podía ser més còmica. Els dolía tant als nostres regidors, pobrets, abandonar el càrrec, que van fer durar la sessió fins a les dotze de la nit de l'últim dia de l'any, sense abandonar l'edifici.

Com que'l regidor és un ser que menja (d'això no'n dubta ningú) els de la «permanente» van sopar a cà la Vila mateix, tenint que deixar els macarrons o la truita per a votar com un sol home.

En una d'aquestes votacions, entrà el gran Doménech al saló i preguntà, amb la boca plena, al primer amb qui topà:

—De què va?

—Que volen deixar un dictamen sobre la taula!

—I per això tant soroll! Jo hi he deixat llomillo amb seques i s'em refreden i no dic res!

Al tornar a taula va trobar-se amb que en Soriano se l'hi havía menjat la teca. I en Serraclara per evitar una dissidencia, va manar que l'hi repetissin el plat.

—Dius que t'en va dar quatre?
—Quatre i mitja.

Conversa telefònica

Riiiiiiinc!...
—Centro...
—Qué desea?...
—Quiere darme con el 342...
—Sí, señor...
—Hola...
—Hablo con el 342?...
—Sí, señor. ¿Qué deseaba?...
—Escolta, ets tu en Joan?...
—Sí; qui ets tu?...
—En Jaume, home...
—Vols vindre a la «Buena Sombra»?...
—Quàn?...
—Aquesta nit...
—Sí, home!...
—Oi que estàs dinant, are?...
—Sí!...
—Perxò, que sento olor d'estofat... pel tubu...

Falta de tacte

En Paco i la Mariona s'han casat després d'un prometatge molt llarg; som al carril i camí de Montserrat, per allò que's diu: «Aquell que no porta a la dòna a Montserrat, no és un bon casat». La Mariona sèu al séu costat, quan de prompte repa ra amb els pantalons del seu marit i tot tocant-li la roba li deia:—Noi, quina roba més prima és aquesta que portes als pantalons.

Ell tot estranyat d'aquella sortida, li va respondre: —Prima, dius?

—Sí, prima i molt prima.

A lo que ell, tot serio, agregà: —Noia, doncs digues que tu no sabs lo que toques...

Una credencial

La María i la Dolors son dos amigues de col·legi que estàn casades amb en Pau i en Pere; en Pau es molt afortunat, però l'altre, en Pere, és de lo més desgraciat que vos pogueu figurar.

Un dia la María va anar a casa de la seva amiga, a la qual va trovar plorant.

—Què tens? —li va preguntar.

—Ai, filla meva, el meu marit no troba col·locació.

—Per què no vas a trobar al senyor Corribies, que col·loca a molta gent? Mira, el meu marit li dèu la col·locació que té ara. Figúrat, jo un dia el vaig anar a veure per a demanar-li una credencial pel meu marit i tant i tant li vaig parlar i suplicar, que per fi me la va posar a la mà...

Pintor previngut

Una senyora de l'aristocracia barcelonina va visitar una vegada el taller d'un pintor de moda. A la dama li varen agradar els quadros, tant que va decidir-se, malgrat lo car del preu, a fer-se un gran retrato.

—Sols me fa por una cosa,—observà la senyora.

—I és? —interrogà el pintor.

—Li diré. Com que jo'm trobo molt delicada, tinc por que mentres me faci vostè'l retrato me perjudiqui a la salut la pintura a l'oli.

—Oh, no tingui por per això,—respongué ràpit l'artista.— Totes les pintures de que jo m'en serveixo, estàn preparades amb oli de fetge de bacallà.

Màquina exploradora

Un amic nostre, xicot de gracia, ens contava un dia, en un cafè, lo còmicament que està organitzat el servei de ferrocarrils en la República de Sant Domingo.

No farem nostre l'anècdota, que no sabem si es fantasía o veritat, però de tots modos allà va.

L'amic ens va assegurar, que una vegada va fer en una estació la següent pregunta:

—Escoltim, me faría el favor de dir si trigarà molt en arrivar el tren?

Contestació que li va donar un negre, que feia de quefe d'estació:

—*No; borila va a yegar. Pué, yegó ya el perro del maquinista, que siempre va corriendo un kilómetro delante de la máquina.*

Tens un tall que Déu ni do;
i'm fas servitut a estones.
Còm t'estimaría jo
si no'm fessis traició
quan trobes ocasions bones!

(*Solució al número vinent.*)

Solució al número passat

LA BOCINA DE BICICLETA

♣ ♣ ♣

CASTELLANADES

Vàrem convidar a un amic nostre perque vingués a dinar a la Redacció el dia de Nadal, i ens va dir en castellà:

Por ir arriba cada cordero levantad corazón real.

La traducció al número vinent.

Traducció del número passat:

En este monte a quiero estamos y de mano nueve sabemos.

EN AQUEST MON AVUI HI SOM I DEMÀ NO HU SABEM

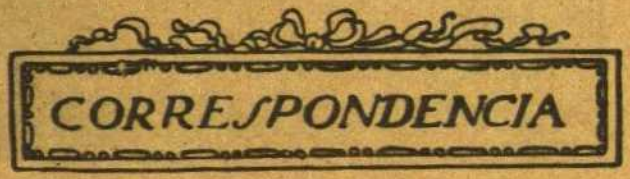

Quimet Xera 45: Publicarem els motius. Ens agradaría saber l'origen i la causa d'aquests motius, perque si fos bonique ho publicaríem. L'Entreteniment que ens encoloma es massa fort. Miri que la repetició seguida de la paraula Llonscu, dona un resultat massa viuet.—*F. B. S.:* Li diem lo mateix que al senyor precedent.—*Confetti i Serpentina:* Els hi diem també lo mateix si fa o no fa que al senyors precedents. Procurin sobre tot inquirir els origens dels motius i enviarnos-els per escrit, que si valen la pena els hi publicarem.—*Pego:* Li diem lo mateix que als tres o quatre senyors precedents. Ja veu que vosté té precedents. D'això si que s'en diu portar coses al davant.—*Los ben favats d'Urgell.* Els hi publicarem lo que menys se pensen.—*Vicens Llenas.* Encare que l'idea no és gaire nova mirarem d'aprofitar la.—*Karrisch:* Vostè és d'aquells que escriuen bé però que no busquen assumptos nous per desenrotllar. Procuri fer per manera de trobar-ne de novells i els hi publicarem amb gust.—*M. Balduía.* Lo que'm díu dels pseudònims no pot ser de cap manera, perque la casa se pren la llibertat de modificar els escrits que publica i ademés no curaría el mal que vostè tracta d'evitar perque els que are's fan passar per autors dels qüentos que publiquem aleshores també ho farien. Cumpliré els seus encarrecs. Rebuts els treballs del senyor P. M. pera llur publicació.—*Triceps:* Se coneix que és molt trempat vostè. Té un escriure molt de la broma. Tot rient, rient, aprofitarem una sortida que hem trovat en lo que ens envía. En farem un xisto. Saludi al arcalde del Prat de la Selva i díguí-li que quan torni a escriure a la Diputació demanant rebaixa, ens ho escrigui primer a nosaltres, que'ls hi arreglarem els assumptos d'aquella casa. El retol del vice-versa me sembla... si mal no recordo que ja'l varem publicar.—*El porter de la Torre Eiffel:* Aprofitarem alguna cosa.—*Un que P. Mol:* Digui an aquell que li ha dit que no li publicaríem que aprofitarem alguna coseta.—*La Pepeta i en Jaumet.* No és gaire nou això del nen i la mama.—*Pitus:* N'hi publiquem dues.—*Petit Noi:* No son prou noves.

69 d'Hospitalet: Es una mica massa rebuscat.—*Cardo Net i Dret:* Els hi publicarem quan els hi toqui el torn. Voldríem saber la causa i l'origen d'alguns d'aquets motius.—*F. Foix:* Té poca novetat.—*Goma i Menta:* Està molt ben escrit però el final és massa brut. Envíin d'altres.—*Miguel Torrabosas:* Els hi publicarem quan els hi toqui el torn.—*Pera Dolsa:* Els publicarem quan els hi toqui el torn.—*J. S. P.:* Mirarem de treuren el partit qu'es pugui.—*Romi Guera:* Li publicarem els motius segons costum.—*M. Balduía:* Aquesta setmana n'hi publiquem dues. Mercès de la felicitació i lo mateix li desitjem.—*Pim Pam Pum:* Efectivament fa riure molt, però és massa verd per a esser publicat al PAPITU. Ja veu que li dic.—*Un de Vilaseca:* Li publicarem els motius i si ens envía l'origen i causa d'alguns també li publicarem.—*Un tramontanayre net de clatell:* Li dic lo mateix que al senyor que'l precedeix amb el pseudònim d'*Un de Vilaseca.*—*Buenelbo:* Està molt ben escrit i l'articlet es de primera, però si li haig deser franc li diré que és massa verd. M'alegraría molt de que's dongués a coneixer amb el seu veritable nom per a felicitarlo personalment.—*Un carrilaire M. Z. A.:* Els hi publicarem amb molt gust. Basta que vinguin d'allí on venen, però hauràn d'esperar el torn establert. Si pot arrivar a esbrinar l'origen d'alguns motius estarem molt contents de poguer-lo publicar, si és que s'ho val.—*J. D. C.:* Sí, estàn rebé, rebeníssim, però son massa verds o massa clars, digui-ho com vulgui.—*Tietes:* Està molt bé. Surt en aquest número.—*Pio Fluvià:* Son molt bonics i els publicarem. Si sab l'origen d'alguns d'aquets motius escrigui'ns-el.—*Taglefoot:* Li publicarem els dos qu'ens envía aquesta setmana. Dels altres no sé que dir-li, perque si son a la col·lecció sortiràn i si no hi son mai podràn sortir.—*Papitu:* Mil mercès de la tarjeta. Fa riure molt, però potser el gros públic no hi veuría la intenció.—*El Negret meu:* Es molt bonic i'l publiquem desseguida.—*Papitu Fumas:* Ne farem un xisto.—*Bernat Xinxola:* Potser aprofitarem alguna cosa, encare que no li asseguro.—*Pitus:* Li publicarem els dos primers

Imp. J. Horta.-Barcelona

L'HUMOR ESTRANGER

—Som molt porugues: abans de ficar-nos al llit sempre mirem si hi ha algú dessota.
—Jo també ho miro, però per desgracia no hi trobo mai ningú.

—Jo tinc dues querides.
—Dues?
—Sí; així sempre n'hi ha una que reposa.

—Les senyores se planyen de no ser compreses.
—I quan les hi endevinen el pensament s'enfaden.

—No'm reconeix, senyora?
—?...
—Còm? No's recorda que li vaig fer de mare durant tres mesos, quan vostè habitava en el carrer de Berna?

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinaries
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica: De 7 a 9.—Jovellanos, 9

Per a montar
amb comoditat
y sense fadiga
compreu bicicleta

SANROMA

Balmes, 62 - Telefon, 1445
BARCELONA

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluixos recents, generalment ademés d'allargar la curació sole produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al princip la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixis, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors mol forts.

Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüencies, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidencia per vintisis anys d'exit.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

DR. CAMPS

VIES URINARIES
Aplicació intravenosa del 606
TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

Consulta particular: Ronda Universitad, 14, pral. 1.ª - De 3 a 5. Consulta econòmica: Fustería 2 i 4, 1.er-De 12 a 1 i de 7 a 9

IMPOTENTES

CONSULTEN VDS. A SU MÉDICO SOBRE LA EFICACIA Y EL CARACTER INOFENSIVO DE LAS

TABLETAS DE

ANDROSTHENINA

(Yohimbina Spiegel)

RECOMENDADAS POR TODAS LAS EMINENCIAS MÉDICAS

DE VENTA EN TODAS LAS FARMACIAS

Fabricado por la CHEMISCHE FABRIK GUESTROW-Guestrow (Alemania)

Centre de venda al per major de periòdics i setmanals
= i tota classe de llibres =

Corresponsal directe

Elisabets, 17, tenda
BARCELONA

Miquel Guerrero

INSTITUT D'ESTÉTICA

"BELLESA - HIGIENE"

Correcció de tots els defectes físics. Arrugues, taques i cicatrius de la cara. Correcció del nas. Celles i pestanyes artificials. Extirpació del pèl moixi *(vello)*. Mals de la pell. Maquillatge artístic. Estucat. Desenrotllo dels pits. Bellesa de mans i peus (Manicura i pedicura) etz., etz. Demanis follet:

RAMBLA DEL CENTRE, 7, PRAL. - CONSULTA GRATIS A LES 11.

—A mi més m'agradaría tocar les castanyoles i que un altre me toqués el pandero.

(Del Concurs.)